

*Magyar Jennifer,
Bodor Nóra: Sótlan zsíros kenyér?*

Az egyik közismert népmesében, a király mindhárom lányát megkérdezi, hogy mennyire szereti őt. A legkisebbik, aki a legjobban szereti az apját, ezt a választ adja: „Én úgy, ahogyan az emberek szeretik a sót.” Ismerjük a mesét, tudjuk, hogy a király, bár először nem tetszik neki a válasz, a só nélkül készült, íztelen ételeket kóstolva rájön, hogy milyen nélkülözhetetlen is a só, és arra is rájön, hogy a legkisebbik lánya nem mondott butaságot, és nagyon is szereti őt.

Csaknem minden étel receptjében – legyen akár édes, akár sós alapízű –, szerepel a só, legalább a csipetnyi só szükségessége. Bizonyára a sónak az ételeinkben játszott szerepe miatt mondják azt is, hogy: „A szerelem az élet sója.”

Intézetünk minden év szeptemberében megszervezi a rekreációs-szervező és egészségfejlesztő első éves hallgatóinak az életmódtábort, mely betekintést nyújt a frissen felvett hallgatók számára a szakról, valamint remek csapatépítő tréning is. Megismerhetik csoporttársaik, barátságokat köthetnek, együtt találhatnak ki kreatív megoldásokat a furfangos feladatokra. Két nap, amely csak róluk szól, játszva tanulnak, és még kreditet is kapnak érte.

Kisegítőkre is szükség van a táborban, az első napon másodéves hallgatók, a másodikon pedig a harmadévesek látták el ezt a munkát. Másodévesként mi is szívesen vállaltuk, hogy segítünk ennek a napnak a megszervezésében, a feladatok kitalálásában, létrehozásá-

ban és lebonyolításában. Előkészítettük a feladatokhoz szükséges segédeszközöket, segítünk az uzsonna elkészítésében, ahol - az egyébként addig problémamentes napnak - fény derült egyetlen apró hibájára, ugyanis kiderült, hogy elveszett a zsíros kenyérre való só. Nem volt, mit tenni, sőt kellett szerezni. Intézetvezetőnk, Benkő Zsuzsanna tanárnő kérésére só-szerző útra indultunk. Feladatunk egyszerű volt, sőt kellett hoznunk. Persze nem a hagyományos módon sikerült teljesíteni feladatunkat, nem egy közeli kisboltban vásároltunk sót, hiszen gólyaként Újszegeden tájékozatlanok voltunk bolt-ügyben. Elindultunk hát sőt lelni, és ezzel megmenteni az uzsonnát (az íztelenségtől). Vittünk magunkkal egy zacskót, és a diákigazolványunkat is. Éppen hogy csak kiléptünk az EKO parkból, megláttunk az amúgy kihalt utcán egy bicikliző nénit. Nem gondoltuk volna, hogy sikerül utolérni, ezért már-már lemondtunk róla - de ekkor a néni megállt és leszállt a biciklijéről. Felcsillant

„Közben a táborban” ☺

bennünk a remény, hogy talán sikerül... Gyorsan odasiettünk hozzá, bemutatkoztunk és elmondtuk, hogy mi a problémánk. Ő erre egy nagy mosollyal reagált. Elvette tőlünk a zacskót és kedvesen csak annyit kért, hogy várjuk meg őt kint a kapu előtt. Nem kellett sokáig várnunk, alig két perc múlva felbukkant egy jó nagy adag rózsaszín sóval. Mielőtt még bármit kérdezni tudtunk volna, megnyugtatóan bennünket, hogy nincs a sónak semmi baja, sőt, mi több, ez nem egy egyszerű konyhasó, hanem Himalája só, és igazán jó íze van. Nagyon szépen megköszöntük a kedvességét, majd diadalittasan indultunk vissza a táborba. Rendkívül örültünk, hiszen pozitív élményekkel - és Himalája sóval - gazdagodtunk, valamint Benkő tanárnő is kifejezte nagymértékű köszönetét, ami szintén nagyon jól esett ne-

künk. Ezután befejeztük az uzsonnakészítést és csúszás nélkül folytathattuk a napot. Az uzsonna pedig, valóban mindenkinek jól esett. Álmunkban sem gondoltuk volna, hogy ilyen gyorsan beszerezzük majd a zsíros kenyér nélkülözhetetlen ízesítőjét, és sikeresen zárjuk „küldetésünket”. A nap végén levonhattuk a tanulságot az újszegediek segítőkészségéről is, és nyugtáztuk: só nélkül nincs zsíros kenyér.

Magyar Jennifer

Bodor Nóra